

[Stats- og udenrigsministeren.]

Poul Møllers formulering, rimeligt, at man så lige vil sove på det, inden man drager praktiske konklusioner af det. Men da jeg havde sovet på det, måtte jeg komme til det resultat, at jeg uanset udtalelser før valget måtte indlede forhandlinger med SF.

Det er da klart, at det for mig var en stor afgørelse at træffe, og det er da også klart, at jeg måtte forudse, at jeg ville blive kritiseret for det, som jeg er blevet det her i salen. Men er det ikke rigtigt, at 20 mandater i dette ting er en parlamentarisk realitet af en sådan størrelsesorden, at man må respektere den? Derfor indledte jeg forhandlingerne med hr. Aksel Larsen, hr. Morten Lange og hr. Poul Dam, forhandlinger, der foregik i 3 døgn, og som endte med, at det, man under forhandlingerne havde kunnet enes om, blev offentliggjort. Det er kendt af offentligheden, der er ikke noget hemmeligt eller gedulgt ved det. Samtidig måtte vi meddele, at vi ingen aftaler havde kunnet træffe, at begge partier er frit stillet, at regeringen altså er frit stillet. Og må jeg hertil føje, at igennem hele den procedure stod socialdemokratiets politik urokket. Vi var ikke på noget tidspunkt inde i forhandlinger, inde i beslutninger, inde i indrømmelser, der ændrede noget i den politik, der står i vore programmer, og som vi var gået til valg på. Socialdemokratiet står fast på sin politik, som vi gjorde det før valget, og som vi gjorde det under valgkampen. Det synes jeg dog er en ganske væsentlig ting, der må fastholdes. Som regering er vi frit stillet; de oplæg, vi kommer med — jeg skal komme tilbage til det — vil både i form og indhold have en sådan karakter, at de appellerer til samarbejde, ikke blot med et enkelt parti, men med alle partier her i salen.

Det forekommer mig i øvrigt, at medens jeg altså har lært noget af dette valg, og medens jeg også synes, de konservative har lært noget af dette valg, har hr. Poul Hartling og venstre ikke lært meget. Jeg forstod på venstres ordfører, hr. Poul Hartling, at alt det, han sagde ja til før valget, siger han ja til i dag, og alt det, han sagde nej til før valget, siger han nej til i dag. Det vil vel sige, at venstre vil fortsætte den samme negative linje over for regeringens reformpolitik som før valget.

Jeg bemærkede også, at hr. Poul Hartling stadig omtaler kildeskatten som en blot og bar opkrævningsmetode. Det troede jeg hørte til valgkampens taler, der nu skulle gå i glemmebogen. Jeg troede ærlig talt, at alle havde forstået, at kildeskatten i sig selv er en skattereform, at den sammen med andre elementer kan give os en virkelig skattereform, og jeg opfatter valgets tale sådan, at det er den skattereform, der nu skal gennemføres. Dette reformarbejde vil regeringen gå i spidsen for, og jeg håber, at også hr. Poul Hartlings venstre under forhandlingernes forløb vil vise sig alligevel at have lært noget af valgets tale.

Det er rigtigt, at vi fra regeringens side ønsker at gøre en tilføjelse til boligløsningen, men det er en tilføjelse, der ikke strider mod boligløsningen, det er en tilføjelse, der snarere på en socialt og boligpolitisk rigtig måde supplerer boligløsningen. Det vil vi gøre gennem et forslag om en boligfond, der vil komme frem til behandling her i folketinget.

Der blev selvfølgelig løst en hel del problemer ved denne boligløsning; der blev aftalt både en rentesikringsordning og en boligsikringsordning, som tilsammen stimulerer byggeriet, sikrer os et stort boligbyggeri og letter adgangen til at få en bolig ikke mindst for familier med små indtægter og familier med børn. Men derved har vi da ikke løst alle problemer i forbindelse med boligbyggeriet. Den kraftige stigning i priserne på byggegrunde er en belastning for byggeriet og dermed for de boligsøgende. Denne udvikling kan bl. a. imødegås ved øget byggemodning og ved, at kommunerne opkøber jord til bebyggelse i så god tid, at den private spekulation i byggegrunde undgås. Men det kræver midler, som kommunerne i hvert fald næppe alle sammen er i stand til at tilvejebringe på egen hånd. Der er et mere og mere påtrængende behov for sanering af gamle kvarterer med et forældet og utidssvarende byggeri, for at opføre erstatningslejligheder, for byfornyelse, og vi må regne med, at det offentlige også på dette område må træde til med støtte, hvis der skal gang i arbejdet.

For mange familier rejser kravene om indskud i det sociale byggeri uoverstigelige vanskeligheder. Det er måske netop nogle af de mennesker, der har mest behov for en